

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-3704/03, E-3705/03, E-3706/03,
E-3707/03, E-3708/03, E-3709/03, E-3710/03, E-3711/03, E-3712/03,
E-3713/03, E-3714/03, E-3715/03, E-3716/03, E-3717/03, E-3721/03,
E-3722/03, E-3723/03, E-3724/03, E-3725/03, E-3726/03, E-3727/03,
E-3728/03, E-3729/03, E-3730/03 og E-3731/03

(28. januar 2004)

I forbindelse med de 25 skriftlige forespørgsler vedrørende kommunerne Ancona, Carrara, Firenze, Livorno, Macerata, Massa, Perugia, Pesaro, Pisa, Pistoia, Prato, Siena og Terni skal Kommissionen oplyse det ærede medlem, at Altener II-programmet og SAVE II-programmet begge afsluttedes i 2002, således at der ikke siden april 2003 har været tale om forslagsindkaldelser eller forelæggelse af projekter.

Hvad angår skriftlig forespørgsel E-3716/03, forelagde byen Pistoia ét forslag under Altener II-programmet som led i forslagsindkaldelsen for 2001. Dette forslag benævnt »Resred« blev ikke godkendt og fik ingen støtte, da de uafhængige eksperter konkluderede, at det ikke tilførte tilstrækkelig europæisk merværdi og heller ikke indebar tilstrækkelige muligheder for at blive gentaget andre steder, idet det fokuserede på præ gennemførlighedsundersøgelser i hovedsagelig italienske og græske kommuner. Derudover var der andre problemer vedrørende den foreslåede fremgangsmåde, projektteamet, budgettet osv., som medvirkede til det negative resultat.

(2004/C 84 E/0124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3719/03
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(10. december 2003)

Om: Vurdering af risikoen ved zink

De berørte produktionssektorer har i årevis ventet på rapporten om vurderingen af risikoen ved zink, jf. forordning (EØF) nr. 793/93⁽¹⁾ og forordning (EF) nr. 1488/94⁽²⁾, som fastsætter principperne herfor. I svaret på min tidligere forespørgsel om samme emne (af 29. oktober 2001) oplyste Kommissionen, at den allerede i september 2001 på et teknisk møde havde fastsat en frist på 18 måneder til at fremskaffe supplerende oplysninger og/eller beviser, som skulle indføres i den endelige rapport om vurderingen af risikoen. De pågældende 18 måneder er gået, og spild af yderligere tid påfører den berørte industri økonomiske skader.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

- Hvilke hindringer er der, som stadig forsinker sagens afgørelse?
- Inden hvilken dato vil sagen kunne afsluttes definitivt?

⁽¹⁾ EFT L 84 af 5.4.1993, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 161 af 29.6.1994, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(26. januar 2004)

Zinkbranchen har afsluttet den supplerende forskning vedrørende risikovurdering af zink inden for den tidsramme, der blev fastlagt på det tekniske møde i European Chemical Bureau (ECB) om eksisterende

stoffer (forordning (EØF) nr. 793/93 af 23. marts 1993) i september 2001. Resultaterne blev fremlagt i marts 2003.

Nederlandene, der er referentmedlemsstat for zink-dossieret, og de øvrige medlemsstaters eksperter udtrykte stor tilfredshed med arbejdet, men havde brug for længere tid til at behandle alle undersøgelsesrapporterne til bunds. Efterfølgende har det på en række tekniske møder været drøftet, på hvilken måde undersøgelsesresultater om zinks biotilgængelighed skal indgå og anvendes i den endelige risikovurderingsrapport. Disse drøftelser blev afsluttet på det seneste tekniske møde i december 2003. Referenten skal i begyndelsen af 2004 udarbejde en komplet risikovurderingsrapport, som efter planen kan drøftes på det næste tekniske møde i marts 2004. Kommissionen venter, at medlemsstaternes eksperter kan afslutte drøftelserne af zinkdossieret på dette møde.

(2004/C 84E/0125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3778/03

af Jürgen Zimmerling (PPE-DE) til Kommissionen

(11. december 2003)

Om: Droit moral

I de enkelte EU-medlemsstater findes der forskellige bestemmelser om beskyttelse af droit moral. I visse medlemsstater ligger bevisbyrden eksempelvis hos den juridiske/fysiske person, der gennem udtalelser har krænket privatlivets fred, hvorimod dette ikke er tilfældet i andre medlemsstater. I en række medlemsstater negligeres beskyttelsen af privatlivets fred i forbindelse med offentlige personer næsten fuldstændigt til fordel for pressefriheden (ved Menneskerettighedsdomstolen verserer der for øjeblikket en sag herom).

Er det ifølge Europa-Kommissionen nødvendigt og muligt at fremlægge forslag om et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau i alle medlemsstater? Er det Kommissionens opfattelse, at det med udgangspunkt i artikel 7 i forslaget til forordning om forpligtelser uden for kontraktforhold er hensigtsmæssigt at foreslå indførelse af retsbestemmelser om idømmelse af passende bøder i forbindelse med krænkelse af droit moral?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(30. januar 2004)

Kommissionen deler det ærede medlems jagttager af, at der er stor forskel på medlemsstaternes materielle civilret for så vidt angår ærekrænkelser og beskyttelse af den personlige frihed.

Kommissionen har ikke på nuværende tidspunkt til hensigt at foreslå, at der foretages en harmonisering af medlemsstaternes materielle erstatningsret for så vidt angår beskyttelsen mod ærekrænkelser, som især vedrører ikke-økonomisk skade, og hvor domstolens vurdering afhænger nøje af den samfundsøkonomiske situation. Drøftelserne i Rådet i forbindelse med Kommissionens forslag »Rom II« om loven om forpligtelser uden for kontraktforhold viser desuden, at ethvert fællesskabsinitiativ, der berører pressefriheden, er et meget følsomt emne på grund af den tætte forbindelse mellem den offentlige orden og medlemsstaternes forfatningsmæssige principper.

Selv om hensigten med »Rom II«-forslaget ikke er at harmonisere den materielle ret, så har det dog til formål at sikre, at ofre for ærekrænkelser i højere grad behandles lige, idet det foreslås at anvende samme ret, uanset i hvilken medlemsstat sagen forelægges domstolene. Forslaget har også til formål at gøre det mere forudsigeligt, hvilken situation ofre for grænseoverskridende retsstridigheder befinder sig i.